

Mektuptaki Sır

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Şubat 2016

Issızlığı rahmet bilmişti bir kez ya, gerisi zaten gelirdi, demeye ne hacetti öyle ki öfkesinin izdüşümüydü tüm olup biten. Muvaffak olduğu ne vardı da hakkıyla sahip olacağı bir ödülün beklentisini taşıyordu için için.

Gerindi sessizce ve kedi miyavlaması gibi içinden gelen o coşkuyla mırıldandı ne dediği anlaşılmaz iken. Yoksa yeniden mi başlıyordu o adsız hikâye?

İşkillendiği ne varsa geride bıraktığına inanıyordu oysa. Derlemiş toplamış evini çıka gelmişti rahmetli annesinden kalan o dört duvara. Fazlasıyla isli bir zihniyetti annesinden arda kalan. İkisine dair ne çok anı gizliydi evin duvar ötesi yalnızlığında. Gıybetmişçesine geçiştiriyordu ondan bundan duyduklarını hem zaten bir önemi kalmamıştı ne de olsa ardından rahmet okuyacak kim vardı da vakurla yürüyebilirdi enginliğinde aşkın?

Pervasız bir cümle kadar sırnaşık o muhalif söylemlere paye vermese de... Gerisini getiremedi ve usulca geçti o büyük yatak odasına ve sessizce Fatıha okudu içinden hem de saymadığı kadar çok ve en derinden nükseden özlemin tınısını bastıramazken.

Yerdeki beyaz çizgilere ilişti gözü. Alabildiğine silindiğini sanıyordu öncesinde lakin öylesine bastırılmıştı ki tebeşir izi çevreleyen cesedi.

“Of” diye derin bir iç geçirdi.

“Keşke, satsaydım bu evi. Ama kim alırdı ki bunca lanetin ardından?”

İşin kötüsü cinayet zanlısı olarak tutuklanan onca insan arda ardına serbest bırakılmıştı ne de olsa otopsi raporu teyit etmişti kadının intihar ettiğini. Üstelik ortada hiçbir gerekçe de yoktu.

Hepi topu iki kişilik bir aileydi Zehra ve annesinin, o çatık kaşlı evdeki ikametgâhları ile mutluluğun peyda olduğu.

Anlamsızdı hem de nasıl... Çok şey anlamsızdı gözünde ve nasıl da derbederdi her şey olay ertesi.

Günlerce gözyaşı dökmüştü Zehra annesinin ardından hele ki cinayet mahallindeki bıçak...

“Saçmalıyorsun kızım. Hala ne cinayetinden bahsediyorsun? Hem kadını gündüz vakti kim üstelik

durduk yere niye öldürsün ki?"

Başlamıştı işte o paranoyak tınısı öksüz cümleler iken sahibini arayan bir yalnızlık kadar efkâr dolu.

"Sesli düşünüyorum" diye teselli etti kendini ve yöneldi mutfağa. Ne aradığını bilmesede deli gibi döneniyordu mutfağın rafları arasında ve sonunda buldu aradığını. Eve bir önceki ziyaretinde yarım bıraktığı içki şişesi burnunun ucunda duruyordu da yeni fark etmişti. Ve bir dikişte içti içindekini derken yüzünü buruşturdu.

"Güç toplamalıyım hem alkolik değilim ki. Altı üstü..." demesine ramak kalmıştı ki deli gibi gülmeye başladı küf kokan mutfakta. Belli ki yine içki çarpmıştı.

"Eh, yani, gündüz vakti daha bir sarhoş oluyor insan." Diyerek bu sefer çantasını karıştırmaya başladı.

"Lanet olsun, unutmuşum işte."

Neyi unuttuğunu da unutmuştu oysa belki de unutup unutmadığını unutmuştu. Unutulan ne ya da kim olabilirdi ki kendinden başka?

Unutmaya dair ne çok hikâye okumuştuda tek aklında kalan kendi hikâyesiydi. Unutmak istedikçe hatırlıyordu ve hatırladıkça unutuyordu. Vardı bir tuhafılık işin aslı ya da radar gücündeki algıları idi her şeyi alt üst eden.

Duyduğu tıkırtı ile irkildi. O da ne?

Attığı çığlıkla her ikisi birden tık nefes havaya zıpladı.

"Yuh" dedi usulca. Korktuğu şey altı üstü ufacak bir fındık faresiydi ve kapının aralığından kaçıp gözden kayboldu hayvan.

"Keşke ben de yok olsam ve karışsam kayıplara. Hem belli mi olur, açarım gözlerimi yeniden ve yeni bir dünyanın kıyısında yeni bir hayata başlarım."

"Yok, yok. Bu böyle olmayacak. En iyisi dışarı çıkıp hava alayım. Hem belli mi olur, tanıdık birine rastlarım da laflarız."

Gıybet yüklü akrabaları düştü aklına. Nasıl da toz kondurmazlardı öncesinde kâh Zehra'ya kâh rahmetli annesine. Ta ki... Ta ki, kadının intihar ettiği ortaya çıkana değin. Geride bıraktığı mektubu aylar sonra geçmişti eline. Ve doya doya ağlamıştı ana kız sanki bir aradaymışçasına. Biliyordu ki Zehra; annesi her

an eşlik etmekteydi kendine.

Mektupta yazanlardan tek kimseye bahsetmemişti yoksa nasıl bakardı akrabalarının yüzüne? Aslında pek de önemli değildi onların ne düşündüğü lakin insanlık gereği, uzak tutmalıydı mektupta yazanları hem annesinin tek vasiyeti değil miydi, tüm olup bitenlerin saklı kalması?

Mektubu kaç kere okuduğunu hatırlamıyordu ama ezberindeydi her bir cümle. Annesinin yıllar evvel işlediği bir suçtan dolayı, insanlara olan minnet borcu ve biriken öfkesi.

Öfke... Ne kadar sakil bir kelimeydi hissettiklerinin yanında. Öfke ve peşi sıra pişmanlık yüklü bir ömür.

Ömürden ziyade esaret yüklü bir zaman dilimi hem de gereksiz ne varsa omuzlarına binen.

Camdan gelen sesle irkildi yerinden ama yağın yağmurdu sese sebebiyet veren.

“Amma da tırsak oldum son zamanlarda” deyip derin bir nefes aldı.

Kapının vurulmasını bile duymazdan gelecekti neredeyse bunca halüsinasyon ona eşlik ederken. Kapıya yönelmişti ki ensesinden bir soğukluk hissetti.

Muhtemeldi üşümesi ne de olsa Şubatın ortasında boş bir evin ortasında buz kesmişti vücudu. Üşümesi normaldi de ya duyduğu fısıltılar?

Belli ki sokak kapısının arkasında kim varsa bir an evvel açmasını istiyordu kapıyı. Gel gör ki kapıda kimse yoktu.

“Aklımı yitiriyorum belli ki. Normal ama ne de olsa hala dün de takılıp kalmış aklım. Hem belli mi olur bir anda tıka basa dolar ev. Tanıdık tanımadık kim varsa çağırayım da kutlayayım yalnızlığımı. İyi de o zaman yalnızlığım yalnızlık olmaktan çıkar. Yok, yok, iyiyim böyle. Hem...”

Lafı bıçak gibi kesildi odanın ortasında beliren o siyahî ışıkla. İyi de siyahlık gecenin misafiri iken günün bu saati neden kararmıştı oda?

“Herhalde bulut geçiyor zaten yağmur da yağdığına göre...”

Kararsız kaldı düşündükleri ile gördükleri arasında bağlantı kuramazken. Usulca çömeldi dizlerinin üstüne ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Bana bunu yapamazsın anne!”

“Tahmin ettiğim gibi benden nefret etmediğini görmek nasıl da rahatlattı.”

“Neden çaldın seni benden?”

“Biliyorsun sebebini hem her şey mektupta yazılı. Daha ne diyebilirim ki haricinde?”

“Hiçbir açıklaması olmaz ölüm nedeninin. Ne olmuş hem evlatlık isem? Bunu benden saklamayı anlıyorum ama gitmeni kabul edemiyorum anne.”

“Mecburdum meleğim hem de nasıl mecburdum. O adamla evlenmene izin veremezdim hem de tüm gerçeği bunca zaman saklamış olmam bile vicdan azabı yaratmışken.”

“O adam daha doğrusu öz kardeşim. Anne bunun açıklaması bu olmamalıydı. Daha basit bir açıklaması olabilirdi. Hem onu çaldın benden hem de kendine kıydın. Hiç acımadın mı bana?”

“Göz göre göre kardeşinle karı koca olmana nasıl göz yumardım senin gözlerin kör olmuşken? Senin ailen bendim ve takibindeydim kardeşini evlatlık alan ailenin. Bunu sana günü geldiğinde söyleyecektim ama günün birinde onu koluna takıp geleceğini nereden bilebilirdim kınalı kuzum?”

“Madem bunca yıl bir kardeşim olduğunu gerçeğini sakladın hiç mi üzülmedin ikimiz başka ailelere evlatlık verilmişken?”

“Zamanı gelince zaten söyleyecektim ama böylesi bir facia ile sonlanacağını asla tahmin edemedim. Hem kardeşinin ailesi yurt dışında yaşıyordu. Ya biz? Hiç akla gelir miydi günün birinde ikinizin yollarının bu şekilde kesişeceği?”

“Yanına gelmek istiyorum anne. Her şeyi ve herkesi geride bırakıp seninle koyun koyuna sonsuza kadar uyumak istiyorum. Bu yalnızlığı ve bu sırrı ömür boyu taşımak çok ağrıma gidiyor. Anne söyle bana: Hiç mi özlemedin beni? Zaten her yerde seni görüyorum ve aniden kayboluyorsun. Bak, yanımdasın şimdi. Hadi, uzat elini ve gidelim çok uzaklara. Herkesten ve her şeyden uzağa gidelim. Tut elimi anne, ne olur...”

Yağmur hızını nasıl da arttırmıştı Şubat'ın bu hazin soğuşunda ve nasıl soğuktu vücudu ölüm kucaklamışken.

“Çok soğuksun çok hem de. Ben de üşümek istiyorum seninle ve çok uzağında hayatın sadece çalmak istiyorum kalan ömrümü. Senin çaldıklarınla çaldırmak istiyorum sahip olmadığım ne ise.”